

Ne treba biti pakostan

Nekad odlična odbojkašica i folklorasica; ne tako davno u dva saziva član Skupštine Mesne zajednice i već blizu dvadeset godina zaposlena u Gradskoj upravi. Uvek otvorena za svoje sugrađane, vedrog duha i vesele naravi, što ukazuje da je ekskluzivni gost prepoznatljive rubrike tekućeg broja najstarijeg vojvođanskog seoskog glasila - Željka Nedić, službenica Gradske uprave Pančevo.

Željka Nedić (devojačko Ristić), rođena je 20. aprila 1964. godine u Pančevu, od roditelja Mare i Jovana, pored još mlađeg brata Branislava. Od rođenja živi u Starčevu, a najduže u Ulici Maršala Tita. Osnovnu školu završila je u Starčevu, a nakon zajedničkih osnova, ili takozvanog devetog i desetog razreda, uspešno je okončala srednju građevinsku školu. Ubrzo nakon toga, udala se i rodila dvoje dece - Miljana i Jelenu, koja joj podarila unuku Anđelu. Kratko je radila u pojedinim privatnim firmama, a 1996. godine zaposlila se u tadašnjoj Opštinskoj (danas gradskoj) upravi i to na mestu višeg referenta za poslove iz oblasti finansijske podrške porodicama s decom. Između 2005. i 2009. godine bila je predsednik tamošnje sindikalne organizacije. U periodu osnovne škole bavila se odbojkom, a potom i folklorom celih dvadeset godina.

Kako je odrasla mala Željka?

- Po rođenju, živela sam kod maminih roditelja, u Ulici Borisa Kidriča, jer su majka i otac gastarbajtovali u inostranstvu. Ipak, baba i deda su bili odlični domaćini, pa ni u čemu nisam oskudevala. Međutim, to me nije učinilo nimalo razmaženom: štaviše, trudila sam se da brinem o četiri godine mlađem bratu. Najranije detinjstvo mi je bilo izuzetno lepo; igrala sam se s decom iz komšiluka i to bez ikakvih predrasuda - nije se gledalo na to ko je koliko bogat ili koje je vere ili nacionalne pripadnosti. Recimo, moj najbolji drugar, s kojim sam deset godina sedela u istoj klupi, zvao se Nusret Ličina, pa iako odavno živi u Beogradu, ostali smo odlični prijatelji. Slobodno vreme provodili smo u raznim kreativnom i danas gotovo zaboravljenim igrama - "između dve vatre", "Mirko i Slavko", lastiša, klikera(...) ili u lutanju po kanalima. Važila sam za vragoslastu i veoma srčanu klinku; nikom nisam dozvoljavala da me maltretira i nisam se libila ni da se u samoodbrani potučem ni s mnogo jačim od sebe. S druge strane, ni ja nisam uvek bila "cvečka", često je moja reč morala da bude glavna i poslednja, a događalo se i da skrivim i poneki ozbiljan nestašluk. Dobro pamtim scenu kada sam svog, u to vreme veoma plačljivog dvogodišnjeg brata, zbog toga što nije previše voleo da se igra, zatvorila u orman. Zbog toga jadničak umalo da nije dobio frasa, a ništa bolje se ni ja nisam osećala... Taj njegov izbezumljeni izraz lica i danas odlično pamtim. Rado sam se igrala i s Tođom, danas poznatim muzičarem; spravljala mu razne čajeve, koje on bespogovorno morao da pije, pa je jednom zbog toga završio u bolnici. I s njim se redovno sretnem i uvek se slatko nasmejemo tim dogodovštinama.

Škola...

- Od prvog do četvrtog razreda učio me je Bata Polak, koji mi je, kao i celom odeljenju, ostao

u sećanju kao pravi pedagog starog kova. Poznavao je decu u tančine i trudio se da nam pride kao roditelj. Đacima poput mene, kojima su roditelji otišli "trbuhom za kruhom", poklanjao je posebnu pažnju, da ne bismo "skrenuli" tamo gde ne treba. Što se samog učenja tiče - bila sam "vukovac" i nijedan predmet mi nije bio problem, izuzev donekle hemije. Naravno, u slobodno vreme bilo je divnog druženja, a uvek sam se nekako bolje slagala s dečacima, od kojih posebno izdvajam Zorana Radovića, Jovicu Tasića, Dragana Stojčića... Kao jedna od najboljih, bila sam maltene kroz celo školovanje predsednik odeljenske zajednice. Ali, kada bi svi pobešli s časa, to sam, iz solidarnosti, činila i ja. Među brojnim nastavnicima, u najlepšem sećanju ostali su mi Zorica Batanjski, Vuka Stanoeska, Livija Sfera, pa i Pera Dragojerac, uprkos tome što se odlikovao strogoćom. Uopšte, u ta divna vremena, njihov autoritet niko nije ni pomišljao da dovodi u pitanje, što je sasvim suprotno nego danas. Ubrzo, nakon polaska u srednju školu, zaljubila sam se do ušiju, što baš i ne bih preporučila današnjoj omladini. Moj tadašnji dečko, a kasnije i muž, tada mi je bio sav svet...

Odbojka, folklor...

- Kada sam počela da stasavam, najpre sam igrala odbojku, bila veoma talentovana i čak imala mogućnost da zaigram i za veliki "Dinamo". Međutim, otac se nije složio s tim. Slična prilika ukazala mi se i kada sam se bavila folklorom - postojala je šansa da budem primljena u Ansambl "Kolo", ali otac ponovo ni da čuje... Inače, za folklor sam se zainteresovala sa svojih dvanaest godina i ukupno igrala pune dve decenije. Čak i s veterankama, poznatim kao "starčevačke seke"... I za taj period, kada je Vidomir vodio Dom kulture, vezana su mi veoma lepa sećanja. Pored same igre, ono što ljude vuče ka folkloru, bilo je predivno druženje i to, pre svega, s Lidijom Žalac, Vericom Spasenovski, Ivankom Mesert, Lukom Rajkovićem, Žarkom i Zoranom Radojčićem... Volela sam i da putujem, a možda i najbolji provod bila su dva leta, početkom osamdesetih godina, koja smo proveli u Motovunu na Istri. U okviru programa za turiste, nastupali smo svake večeri, izuzev ponedeljka. Ceo naš boravak tamo bio je besplatan, imali smo mnogo slobodnog vremena i družili se kolegama iz cele Jugoslavije. Par puta putovali smo i u Bihać, gde sam se jako sprijateljila s izvesnom Suadom Alagić. Redovno smo se posećivale, ali kada se dogodilo ono čudo o kome više ne treba ni trošiti reči, na moju veliku žalost, prekinut je svaki kontakt. Pokušala sam da je nađem na razne načine, ali nisam uspela...

Mladost, porodica...

- Tada glavno okupljalište bila nam je poslastičarnica kod "Malajca". Pored sladoleda, šampita, krem-pita, baklava, limunade ili boze, nije ni moglo da nam bude loše. Mnogi, koji su približno mojih godina, dobro pamte i "veliku atrakciju", kada je jedan od "malajaca" - Afrim, svakodnevno biciklom raznosio omiljenu poslasticu po celom selu i na sav glas uzvikivao - "sladoleeed", na šta bismo smo se lomili ko će pre da stigne. Kada smo odrasli sve više su nas interesovali izlasci na čuvene igranke u diskoteci Doma kulture ili na muziku u hotelu "Tamiš". U mom slučaju to nije dugo trajalo, budući da sam se ubrzo udala i posvetila porodici, koja mi je bila apsolutno sve u životu. Međutim, nakon mnogo godina, razvela sam se 2011. godine, a kada mi je bilo najteže, deca, na koju sam beskrajno ponosna, bila su mi najveća potpora. Bez njih, ne znam kako bih sve to pregurala...

Posao, društvene aktivnosti...

- Zaposlena sam u Gradskoj upravi, tačnije u Sekretarijatu za javne službe i socijalna pitanja i to na poslovima vezanim za raspodelu dečjih dodataka. Uvek sam se trudila da izađem u susret

svim strankama bez obzira da li ih poznajem ili ne, što se posebno odnosi na moje sugrađane. Često su mi mnogi i dolazili na kućni prag, ali ni tada ih nisam odbijala. Najveća nagrada mi je kad neko moju kancelariju napusti s osmehom na licu. Ima ponekad i onih nezadovoljnih, iako nikada ni sa kim nisam imala bilo kakav ozbiljniji sukob. Bila sam i predsednik sindikata u periodu između 2005. i 2009. godine. A, u vreme štrajkova bilo je veoma napeto; vršeni su razni pritisci, ali sam bila čvrsta, nisam popuštala u borbi za stavove zaposlenih, niti pravila trule kompromise. Pored toga, u dva saziva, između 2004. i 2012. godine, birana sam u Savet mesne zajednice. Zahvalna sam mojim Starčevcima što su mi ukazivali poverenje, a verujem da smo im se i mi svojim angažmanom na tome odužili. Radili smo na doborbit mesta; nikad se nismo prepucavali, niti "strančarili", već smo pokušavali da nešto pomerimo napred. I rezultati su više nego očigledni.

Starčevo, danas?

- Starčevo je danas pravo prigradsko naselje i bez premca je u okolini. Žao mi je što još uvek nije postalo opština, ali nikad nije kasno. S druge strane, apelujem na sve građane da budu samosvesni i ne očekuju da stalno neko drugi radi za njih. Tako govori ova "od glave do pete" Starčevka, a sugrađanima poručuje sledeće:

- Da ne budu zavidni i pakosni; da se ne raduju tuđoj nesreći, već da nešto korisno urade za sebe i sredinu u kojoj žive.